

Sygn. akt II Ka 147/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Mirosława Michalskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2020 r.

sprawy **S. W.**

oskarżonego z art. 191 § 1a kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 10 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 106/19

- wyrok utrzymuje w mocy,
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. S. (1) w S. 516, 60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu sprawowanej w postępowaniu odwoławczym,
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 złotych tytułem opłaty i 20 złotych tytułem wydatków za II instancję, zaś od ponoszenia pozostałych wydatków zwalnia oskarżonego stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 147/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 10 stycznia 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 106/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Oskarżony jednoznacznie nie sformułował swojego zarzutu, jednakże analiza treści wywiedzonego środka zaskarżenia nakazuje przyjąć, iż ten neguje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, a w konsekwencji swoje sprawstwo w zakresie zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu czynu.</p> <p>Wywiedziony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającej na niewłaściwej i nieobiektywnej ocenie dowodów, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich swobodnej oceny, poprzez błędne uznanie za wiarygodne zeznań E. G. i A. G., które pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, jakoby S. W. miał się dopuścić celowego zakręcenia wody do lokalu zajmowanego przez oskarżycieli posiłkowych;</p> <p>w konsekwencji obrazy w/w przepisów postępowania zarzut błędu w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przyjętych za podstawę wyroku, poprzez dowolne, jednostronne i stojące w sprzeczności z dowodami zgromadzonymi w sprawie, bezpodstawne przyjęcie, iż działanie oskarżonego nastawione było na celowe pozbawienie oskarżycieli posiłkowych dopływu wody, w sytuacji gdy brak dopływu wody wynikał z awarii przewodu, który powodował zalewanie pomieszczeń zajmowanych przez oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Celem uporządkowania i zachowania przejrzystości niniejszych pisemnych motywów wyroku, ze względu na tożsamość zarzutów sformułowanych przez oskarżonego i jego obrońcę, Sąd Odwoławczy odniesie się do nich łącznie.</p> <p>Przytoczone powyżej zarzuty, sprowadzające się w zasadzie do zanegowania samego sprawstwa S. W., okazały się niezasadne.</p> <p>Otwierając tę część niniejszych rozważań nadmienić należy, iż zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 kpk), prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk), obiektywizmu (art. 4 kpk) i swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), Sąd pierwszej instancji zobowiązany był do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, szczegółowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu, przy czym z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł Sąd ten winien rozważyć i ocenić dowody zarówno</p>		

obciążające jak i odciążające oskarżonego, by następnie - w odniesieniu do powyższych kwestii - zająć kompleksowe, logiczne i wyczerpujące stanowisko w części motywacyjnej wyroku.

Ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy jednakże nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody korzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd pierwszej instancji w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego.

Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący racjonalnie nie wykazali, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został in concreto dotrzymany. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem,

że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sądu pierwszej instancji spełnił. Wywody apelujących stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy przepisów postępowania. W przekonaniu Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów zarówno osobowych, jak i nieosobowych, które zostały omówione i przeanalizowane w pisemnych motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

Omawiany zarzut obrazy przepisów postępowania, skarżący obrońca oparł przede wszystkim na lakonicznym stwierdzeniu, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny zeznań pokrzywdzonych, pozostających w sprzeczności z relacją zaprezentowaną przez S. W. – która to, w jego ocenie, zasłużyła na obdarzenie wiarą w całości i poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o rzezone źródło dowodowe. W ten sposób jednakże apelujący nie mógł skutecznie podważyć rozumowania Sądu pierwszej instancji. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i

niepopartych   żadnymi
obiektywnymi dowodami twierdzeń
obrony, jakoby niewiarygodne były
spójne i konsekwentne zeznania
świadców, a na wiarę zasługiwały
wyłącznie depozycje jego klienta
- a właśnie taka była intencja
autora zarzutu. Wszak, przywołani
świadcowie, pomimo silnego
konfliktu z oskarżonym, rzeczowo
opisali zapamiętane wydarzenia, a
zaprezentowana przez nich wersja
zdarzeń znalazła odzwierciedlenie
w pozostałej części uznanego za
wiarygodny materiał dowodowy.

Analogicznie ustosunkować winno
się do kwestionowanego przez
skarżących dowodu z zeznań
świadka A. P.. Zeznania te są bowiem
logiczne, spójne i korespondujące
z pozostałą częścią materiału
dowodowego. Wbrew twierdzeniom
S. W., Sąd Odwoławczy nie znalazł
podstaw, dla których świadek
– jako funkcjonariusz Policji i
jednocześnie osoba bezstronna –
miałby zeznawać niezgodnie z
prawdą, tylko po to by w ten sposób
obciążyć oskarżonego.

W ramach omówienia powyższej
problematyki dodać należy, iż
dołączona do apelacji oskarżonego
kserokopia oświadczenia J. L. –
która rzekomo miałaby podważać
wiarygodność jego zeznań –
pozostaje bez znaczenia dla
ustalenia sprawstwa S. W..
Wszak, rzeczony dokument został
wydany w dniu 18 kwietnia
2019 roku i potwierdza jedynie
ustalony przez Sąd pierwszej
stancji fakt wymiany przewodu
w budynku zamieszkiwanym przez
strony. Oskarżony zaś dopuścił się
przypisanego mu czynu w dniu 2
stycznia 2019 roku oraz w okresie od
11 lutego 2019 roku do 18 kwietnia
2019 roku. Poza tym, świadek złożył

spójne i logiczne zeznania, z treści których jednoznacznie wynika, iż do zaistniałego w sprawie uszkodzenia przewodu dojsć mogło wyłącznie w przypadku winy jego użytkownika.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, iż autorzy apelacji nie przedstawili żadnych racjonalnych okoliczności, które choćby uprawdopodobniły tezę, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do sytuacji bezkrytycznego dania wiary dowodom z relacji świadków i w konsekwencji bezzasadnego wyeksponowania jedynie tych dowodów, które potwierdzały zarzuty postawione S. W. w akcie oskarżenia, czy też pominięcia dowodów istotnych z punktu widzenia sprawstwa S. W..

Analizując tę materię należy nie tracić nadto z pola widzenia faktu, iż wyjaśnienia oskarżonego podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Z tej więc przyczyny wiarygodność zaprezentowanej przez S. W. relacji musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak, jak podważane przez skarżących zeznania świadków były spójne i konsekwentne, tak wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przeczył on swojemu sprawstwu, nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Wobec powyższego, zaprezentowaną przez apelującego obrońcę ocenę dowodową, odmienną od tej, którą w motywach zaskarżonego wyroku przywołał Sąd pierwszej instancji, uznać należy za nic innego, jak

tylko jałową, bezowocną polemikę, która nie wykazała rzeczywistego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji normy wynikającej z art. 7 kpk.

Uzupełniająco dodać w tym miejscu należy, iż podniesiony przez skarżącego przepis z art. 410 kpk realizuje zasadę bezpośredniości. Przepis ten nie może być jednak rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić postawę wydania wyroku, gdyż jest to obiektywnie niemożliwie, kiedy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Analogicznie stwierdzić należy zatem, iż trafnie postawiony zarzut apelacyjny nie może być oparty na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy orzeczenia, pomimo iż Sąd je rozważył i ocenił w sposób określony przez art. 7 kpk. Sąd Odwoławczy, nie mógł zatem zaaprobować zarzutu obrazy art. 410 kpk, który w istocie sprowadzał się do zanegowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i nadaniu priorytetu tylko niektórym z nich.

Zarzut naruszenia zasady procesowej z art. 5 § 2 kpk również okazał się niezasadny. Skarżący podniósł w swej apelacji wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych podczas, gdy do oceny, czy nie został naruszony zakaz wynikający z przywołanej normy prawnej, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją

na niekorzyść oskarżonego. Ewentualne zastrzeżenia, co do wiarygodności dowodów można jedynie podnosić w ramach zarzutu opartego o naruszenie przepisu art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 roku w sprawie o sygn. akt V KKN 90/01).

W kontekście powyższych rozważań chybnym okazał się być kolejny zarzut skarżącego obrońcy, wyrażający się w twierdzeniu, iż Sąd niższej instancji ferując zaskarżony wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest bowiem powiązany z omówionymi powyżej zarzutami natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający, ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Na marginesie dodać warto, iż to Sąd pierwszej instancji dokonuje oceny materiału dowodowego i na podstawie dowodów uznanych przezeń za wiarygodne odtwarza stan faktyczny. Natomiast rolą Sądu Odwoławczego jest kontrola tego rozstrzygnięcia pod kątem zgodności ustalonego stanu faktycznego z ujawnionym

<p>materiałem dowodowym, a także poprawności dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny ujawnionego materiału dowodowego. Bacząc na treść wywodów zawartych we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia, stwierdzić należy, iż zarzut apelującego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji w żadnym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Oskarżony nie sformułował wniosku apelacyjnego, jednakże z treści apelacji wynika, iż ten domaga się zmiany zaskarżonego orzeczenia, poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu.</p> <p>Obrońca oskarżonego złożył tożsamy wniosek.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów podniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie S. W. od zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Podniesiony przez prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a mianowicie błędną ocenę i wagę okoliczności popełnienia czynu zarzucanemu S. W., a w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	szczególności ustalenia, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, co skutkowało niesłusznym warunkowym umorzeniem postępowania karnego przeciwko S. W..
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut oskarżyciela okazał się bezzasadny.</p> <p>Nawiązując do omawianego zarzutu przypomnieć należy, iż zgodnie z treścią <u>art. 66 § 1 i § 2 kk</u> Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, przy czym warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd Odwoławczy zaaprobował stanowisko Sądu pierwszej instancji odnośnie do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy zostały spełnione wszystkie wskazane powyżej przesłanki, płynące z treści art. 66 kk, umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego S. W. instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Mając na uwadze wynik całości przewodu sądowego, w tym analizę zgromadzonych dowodów,</p>	

uznać winno się, że wina oskarżonego jest bezsporna, a okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości - co zostało omówione powyżej.

Rozstrzygając o zastosowaniu względem oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, Sąd pierwszej instancji miał na względzie sposób i okoliczności popełnionego czynu oraz rodzaj i charakter naruszonego dobra, przy czym nie stracił z pola widzenia, iż do popełniania czynu doszło pod wpływem silnych emocji, wynikających z faktu, iż strony niniejszego postępowania pozostają w długoletnim konflikcie na tle majątkowym oraz że pomimo to, S. W. finalnie udostępnił pokrzywdzonym dostęp do wody. Wszystkie te okoliczności pozwoliły na stwierdzenie, że nie tylko wina oskarżonego, ale i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu nie są znaczne, zwłaszcza iż samo zagrożenie karą dla przestępstw z art. 191 § 1a kk wskazuje, iż z woli ustawodawcy czyny te nie zostały uznane za szczególnie szkodliwe społecznie. Okoliczności te w powiązaniu z faktem, że oskarżony nie był dotychczas karany i brak jest podstaw do dokonania przypuszczenia, że podobne zachowania z jego strony mogą się powtórzyć w przyszłości słusznie dały Sądowi Rejonowemu podstawę do wydania orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania w sprawie. Bacząc na sposób życia S. W. przed i po popełnieniu przestępstwa, Sąd pierwszej instancji prawidłowo doszedł do przekonania, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania, oskarżony będzie

<p>przestrzegął porządku prawnego, w szczególności nie popełni w przyszłości kolejnego przestępstwa. Powyższe stanowisko akceptuje Sąd Okręgowy w Siedlcach nie znajdując w apelacji prokuratora żadnych argumentów, które ten pogląd mogłyby zmienić. Tym bardziej, iż stosując warunkowe umorzenie postępowania wyznaczono oskarżonemu najdłuższy możliwy okres próby, tj. 3 lata, który to – również w ocenie Sądu Odwoławczego - będzie odpowiedni, żeby na bieżąco kontrolować postępowanie oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutu podniesionego przez oskarżyciela publicznego, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 10 stycznia 2020 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 106/19.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez oskarżonego, jego obrońcę oraz oskarżyciela publicznego, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 3.	<p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk.</p> <p>Oskarżony jest emerytem, jego dochody są stosunkowo niskie, dlatego Sąd Okręgowy uznał za zasadne częściowo zwolnić go ponoszenia wydatków postępowania.</p> <p>Uwzględniając okoliczność, iż oskarżony w toku postępowania odwoławczego korzystał z pomocy obrońcy w osobie adw. G. S. (2), Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust 1 prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 roku zasądził od Skarbu Państwa na jego rzecz kwotę 516, 60 (w tym 96,60 złotych podatku VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. W. z urzędu.</p>

7. PODPIS